

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הרה"ק רבי צבי הירש ב"ר שלום זעליג מנאדבורנא זצ"ל
הרה"ק רבי זאב בהרה"ק ר' יוחנן טווערסקי זצ"ל

רבינו עובדיה מברטנורא

משנה ט'

שלושה קלחין ובהן שלוש גבעולין - גבעול אחד בקלח אחד. ושלושה קלחים דבעינן, ילפינן לקיחה לקיחה מאגודת אוזב מפסח מצרים, מה להלן שלוש, דבהכי מקרי אגודה, אף כאן שלוש.

מפסגו - מפרידו ומחלקו שיהו השלושה קלחים מפורדים זה מזה.

רבי יוסי אומר מצות אוזב שלוש - רבי יוסי מחזיר טפי מתנא קמא, דלרבי יוסי תחילתו שנים פסול, ולחנא קמא תחלתו שנים כשר, ואינו פסול עד שיהא תחילתו כשייריו אחד. ודקאמר תנא קמא מצות אוזב שלוש קלחים, למצוה בעלמא ולא לעכב. והלכה כרבי יוסי.

מצות אוזב בציווי מהתורה לטבול אזוב במי חטאת ולהזות עימו על הטמא - המצווה היא לקחת **שלושה קלחים** של אזוב ולאגדם לאגודה אחת, ו**בהם שלושה גבעולין** דהיינו שבכל קלח יש גבעול. גבעול הוא הקנה האמצעי שהזרע נמצא בראשו. **רבי יהודה** שחולק **אומר: של שלושה שלוש** כלומר שלדעת רבי יהודה צריך שבכל קלח יהיו שלוש גבעולים. **אזוב שיש בו שלושה קלחים** מחוברים - **מפסגו** מפריד את הקלחים זה מזה ו**אגודו** ואח"כ אוגד את שלושתם יחד, שכן למדים 'לקיחה' 'לקיחה' מפסח מצרים, ששם נאמר "ולקחתם אגודת אוזב" מה שם המדובר בשלושה קלחים, לפי שאין אגודה פחות משלושה, אף כאן המדובר על שלושה קלחים, ומה שם 'אגודת אוזב', אף כאן מצווה לאגדם. **פסגו** אם הפריד את הקלחים **ולא אגדו** ולא אגד את הקלחים יחד, או אם **אגדו ולא פסגו** היינו שאגדם יחד, אך לא הפריד את הקלחים, או אם **לא פסגו ולא אגדו** היינו שלא הפרידס וגם לא אגד אותם יחד - **כשר** בדיעבד. יש מבארים שמה שנאמר 'פסגו ולא אגדו' אין הכוונה שהפריד את הקלחים לגמרי האחד מהשני, שהרי בכגון זה אינו כשר אלא אם כן אגדם, אלא המדובר שהפריד ביניהם, אך עדיין הם מחוברים במקצת האחד לשני בקליפה. **רבי יוסי אומר: מצות אוזב - שלושה קלחים, ובהם שלושה גבעולים** כמו שביארנו לעיל בדברי תנא קמא, ו**שייריו שנים** היינו שאם היו בתחילה שלוש קלחים ואחד הלך לאיבוד, מותר להזות במה שנשאר (בשייריו) ו**אגדמיו פל שהוא** כלומר שאם נשברו הגבעולים מחמת ההזאות, אפילו אם נשאר מהם גודל כל שהוא - כשר*. וכותב הרמב"ם שגודל האזוב בפרה אדומה צריך להיות בשיעור 'טפח', ומכאן למדים שאזוב הנזכר בכל מקום שיעורו הוא לא פחות מטפח.

בגמרא (סוכה יג ע"א) מבואר, שרבי יוסי מחזיר מתנא קמא, שכן לדעת תנא קמא שלוש קלחים הם למצווה לכתחילה, אבל לא לעכב, שאף אם יש לו רק שני קלחים - כשר, ושייריו אפילו אחד כשר, ואילו לדעת רבי יוסי, שלוש הם לעכב, אבל אזוב של שניים - פסול, ושייריו שניים אבל אחד פסול.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פערייל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה א'

שלושת המשניות הראשונות של הפרק עוסקות בטבילת האזוב במי החטאת וההזאה בו.

הָאֲזוּב הַקָּצֵר ולא ניתן להגיעו איתו למי החטאת שבתחתית הכלי - **מִסְפָּקוּ בְּחוּט** כלומר מאריך אותו ע"י כך שקושר אליו חוט באורך כזה (היינו מספיק חוט) שניתן יהיה להגיע עם האזוב לתחתית הכלי, היינו 'כדי סיפוקו' ו**בְּכוּשׁ** או שמאריך אותו ע"י שקושר אליו מוט מן הפלך שהנשים טוות בו, ו**טוּבֵל** במי החטאת את האזוב המוארך, ואע"פ שנאמר "ולקח אזוב וטבל במים" (במדבר יט, יח), והרי אינו אוחז באזוב עצמו בשעה שמטבילו, מכל מקום מותר לעשות כן, שלקחה ע"י דבר אחר שמה לקיחה, (גמרא סוכה לו, ע"א), ו**יִמְעֶלָה** ולאחר הטבילה מעלה אותו מתוך הכלי עם המים ו**אוֹחֶז בְּאֲזוּב** ולאחר שהעלה אותו מתוך הכלי עם המים, הוא אוחז באזוב עצמו ולא בחוט או בכוש ו**יִמְזָה** שכן בזמן ההזאה צריך לאחוז באזוב עצמו, וזאת כדי שיוכל לכוון את הזאתו ולא יתנענע לכאן ולכאן. **רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן** שחולקים **אוֹמְרִים: כְּשֶׁם שֶׁהִזְיָה בְּאֲזוּב, כִּדְ טָבִילָה בְּאֲזוּב** ולכן לא ניתן להאריך את האזוב בחוט או בכוש, שכן לדעתם יש לאחוז באזוב עצמו גם בשעת הטבילה במי החטאת, יש מבארים טעמם שאע"פ שבכל מקום לקיחה ע"י דבר אחר שמה לקיחה, מכל מקום כאן הואיל ונכתוב 'וטבל והזה', לפיכך יש להשוות טבילה להזאה, שכשם שהזאה אינה כשרה אלא כשאוחז באזוב עצמו, כך גם הדין גם בטבילה במי החטאת.

רבינו עובדיה מברטנורא

האזוב הקצר מספקו - מאריכו כדי סיפוקו.

ובכוש - הוא הפלך שהנשים טוות בו.

וטובל ומעלה - ואע"ג דכתיב ולקח אזוב

וטבל במים, והוא לוקח הפלך שהאזוב

נתון בראשו, שפיר קרינן ביה ולקח אזוב,

דלקיחה ע"י דבר אחר שמה לקיחה.

ואוחז באזוב ומזה - דבהזאה בעינן שיהא

אוחז האזוב בידו.

רבי יהודה ורבי שמעון אומרים כו' - ואין

הלכה כרבי יהודה ורבי שמעון.